

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sărbători 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Rugăciunea Domnului

de ION AGĂRBICEANU

De când trăesc oameni pe pământ, n'a fost nici o întâmplare așa de mare, așa de însemnată, ca și coborîrea Fiului lui Dumnezeu pe pământ.

Nimic din istoria omenească, nu se poate asemăna cu istoria Domnului Isus Hristos. Nici Alexandru Cel Mare, nici Napoleon, nici un alt pământean, nu s'a născut în lume cu menirea să-i mântuiască pe toți oamenii de pe pământ, nici Moise, nici Ieremie, nici Ilie.

Nici unul dintre proci și nici cel mai mare, sfântul Ioan Botezătorul, nu s'au gândit că ei sunt trimiși de Dumnezeu să mântuiască pe toți oamenii din lume, ori să-i învețe pe toți, să-i facă fii ai lui Dumnezeu, și să le deschidă, după moarte, porțile raiului.

Toți oamenii mari, vestiți prin înțelepciunea și puterea lor prin viața lor sfântă, nu sunt vrednici „să deslege curelele încălțămintelor Lui”, cum a spus sfântul Ioan Botezătorul.

Mântuitorul Isus Hristos a trecut prin lume „făcând binele” învățând pe oameni adevărurile cele veșnice, pe cari ținându-le oamenii în viață să poată coborî împărăția lui Dumnezeu pe pământ iar după moarte să poată ajunge la fericirea cerească.

De când e lumea, nime n'a cunoscut pe oameni și lipsele lor decât Isus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, prin „carele toate s'au făcut”.

Mântuitorul a știut că omul are în viață arzătoare lipsă de rugăciune. Și de aceea, în bunătatea Sa nemărginită, ne-a învățat și cum să ne rugăm, și ne-a descoperit însuși ce-a mai frumoasă, cea mai desăvârșită rugăciune pe care o poate rosti om pământean, rugăciunea „Tatăl nostru” sau *Rugăciunea Domnului*, numită așa fiind că El ne-a învățat-o.

DUMINECA III-A DUFĂ ÎNĂLTAREA SF. CRUCI

Nu plânge!

Isus, după ce vindecă din depărtare pe sluga bolnavă a suțului, după două zile se îndreptă spre Ierusalim și în seară ajunge la porțile unui orașel cu numele Naim, urmat fiind de ucenicii săi și de popor mult.

Tocmai în acest timp scoteau din cetate un mort; singurul fiu al unei mame văduvă. Nețărmată era jalea care puse stăpânire pe inima sărmanei femei, căreia moartea nemiloasă îi răpi tot ce avea mai drag.

Șiroaie de lacrimi curgeau din ochi înroșiți de puhoiul ce izvora din durerea sărmanei femei.

Isus văzând durerea de care era copleșită, i-s'a făcut milă și a zis: *Nu plânge!*

Aceste două cuvinte, adresate de către Domnul celei cuprinsă de disperare au concentrat în ele o mângăiere, pe care noi oamenii ori cât am încerca s'o exprimăm, nu vom putea.

Nu numai prin cuvinte a fost făcută această mângăiere ci și prin faptă. El a mângăiat-o, dându-i fiul îndărăt.

Din ghearele morții care l-a răpit, El îl smulge și îl dă iarăși vieții. Ce mângăiere mai mare poate cineva să îi facă acelei femei?

Nu plânge! sunt cuvintele pe care Isus le-a adresat și le adresează mereu unu fiecăruia din noi, dealungul veacurilor.

De ce să plângi, tu creștine care crezi în nemurirea sufletului? de ce să te sbuciumi înfrânt de durere în fața cadavrului care a fost pământ și în pământ va merge.

Inima ta se frânge în fața trupului din care a zburat viața; și nu-ți ridici privirea mai sus ca să înțelegi că el n'a murit dacă; cât a fost între voi, traiul i-a fost îndreptat pe calea ce-l va duce la viața ce-a veșnică.

Dacă cel care a fost răpit dintre noi, a trăit întru Hristos care este singura cale la fericire atunci de ce să-l plângeți? Căci acela v'a fi vecinic viu. *Eu sunt învierea și viața; cel ce crede întru mine, și de va muri, va fi viu. Și tot cel ce e viu și crede întru mine, nu va muri în veci.* (Ioan 11,25-26).

În loc să-l plângem, să ne bucurăm că prin moarte a trecut în viață; prin Hristos care zice: *Eu sunt calea adevărului și viața* (Ioan 14,6) cel mort a scăpat de toate chinurile, ispitele și năcazurile. De acum începe adevărata lui viață, fericită și fără griji și necazuri. De ce să plângi atunci?

Dacă la-i iubit și îi dorești fericirea atunci de ce să fii întristat? Mai mare să-ți fie durerea când l-ai vedea trăind în fărădelegi și muncind pentru a câștiga cu adevărat moartea.

Nu plânge! Nu lăsa să se incubeze în inima ta durerea fără nici un rost, căci cu ea se cuibărește și îndoiala și nestatornicia. Tu creștine, în fața morții, n'ai dreptul să te plângi, căci prin aceasta îți arezi nemulțumirea față de Domnul care vrea să-ți dăruiască prin moarte adevărata viață.

V COSTIN

Adu-ți aminte de ziditorul tău în zilele tinereții tale, înainte ca să vină zilele de restriște și să se apropie anii despre care vei zice: „N'am nici o plăcere de ei!” (Eclesiast 12,1.)

Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui: mai de preț este un duh răbdător decât un duh semeț.

Nu te grăbi să te întărați întru duhul tău, căci mânia sălășluiește în sânul celor nebuni.

Nu spune niciodată: „Cum se face că zilele celor de altădată au fost mai bune decât acestea!” Căci nu din înțelepciune întrebă una ca aceasta. [Eclesiast 7,8-10].

Răspântie

de G. B. SĂNTIONEANU

Gloduros și șerpund aleargă drumul pe lângă țesitură de râpe, colțuroase și abrupte.

Un drumeț, cu desaga goală de merinde, își implântă tălpile crăpate, de trudnicia drumului, în mocirla cleioasă ce e așternută pe tăblia roasă de colții ascuțiți ai timpului. Deodată însă drumul lui a ajuns la o răspântie.

Se oprește. Cu privirea temătoare în ochi se oprește și se întreabă: Oare care-ți drumul ce mă va duce la ținta dorită? Oare care este calea pe care trebuie să apuc spre a ajunge la locul unde mă voi odihni și trudnicia mersului va lua sfârșit?

Deodată privirile lui se piernesc pe o tablă bătută în cue pe un stâlp. Ia mai rămas în fundul creului un crâmpel din truda învățătorului, și cu greu descifrează scrisul ce îi arată calea cea bună.

Așa este și în drumul vieții. Omul cu desaga goală de merindea faptelor bune se avântă pe căile mocirloase ale plăcerilor cu prăpăstii și prăvăliri abrupte. Înaintează cu o mașină mânăta numai de roțile cu dinți ale simțurilor și încătușat de curelele păcatului. Zdrețuit și flămând de adevăr, pășește fără țintă spre abisuri necunoscute, până ce se trezește la o răspântie, desorientat și fără sprijin. Nu mai știe ce cale să apuce. Și atunci rătăcit cu ochii sufletului caută împrejur, un semn care să-i arate calea.

La aceasta răspântie, stă de strajă un stâlp, ce n'a fost clintit de toate puterile lumii. Hristos cu fruntea încununată de spini, cu răni de cue în mâini și picioare, cu coasta desfăcută de suliță, cu picături de sânge și apă.

Vai de acela care nu va putea citi pe aceste semne când va ajunge la Răspântie.

PENTRU INIMA COPILOR

Copilul recunoscător

Intr'o țară îndepărtată dela noi spre Soare-Răsare era împărat un om cu frica lui Dumnezeu, foarte bun la inimă și tare milos.

Intr'o zi acest împărat cum se plimba pe străzile orașului unde îi era palatul, vede o ceată de copii gălăgioși adunați în jurul unui biet copilăș îmbrăcat în zdrență, care plângea, fiind năcăjit de copii aceia răi care îl hărțuiau și își băteau joc de sărăcia lui. Împăratul văzând acest copil i se umplu inima de milă și alungă dojenind ceata copiilor răi. Pe micul orfan îl luă de mână și îl duse la curtea sa. Și cum nu avea nici un copil îl iubi foarte mult și-l încunjură cu tot felul de bunătăți.

Dar cum, în pădure pe lângă lemnele celea verzi se află și uscături; totașa și la curtea împăratului se găseau câțiva curteni învidioși care râvneau la bogățiile împăratului. Astfel că făcură o uneltire în contra lui. Intr'o noapte îl prinse și-l duse pe o insulă unde îl aruncară într'o groapă cu furnici roșii de unde împăratul nu mai putu scăpa. Da când se crezu pierdut iată că văzu o funie ce se lăsă în groapă, de care împăratul se prinse și eși afară. Aici era micul copil care numai de nouă ani fiind, înfrunță frica și furia valurilor și singur pe o barcă veni să-și scape stăpânul.

Împăratul veni la curte pe neașteptate și pedepsi pe rău făcători, iar pe micul copil îl numi de fiu al său, iar după moarte îi lăsă împărăția.

M. Moțu

Un Scâncet

În fața unei oglinzi uriașă lipită în peretele tapisat de covoare scumpe, îmi controlez toaleta pregătită pentru a eși în strada ce forfotea de lume.

Fața fără nici o sbârțitură îmi arată că sunt o femeie încă tânără și plină de viață. Satisfăcută de aspectul meu general îmi iau mânușile depiele ce dormeau pe o noptieră, dimpreună cu poșeta cu rame de argint. Cu o privire fugară mă încredințez că pudra, rujul și celelalte obiecte intime sunt la locul lor în despărțitura rezervată în poșeta miraculoasă.

Cobor treptele vilei, și în poartă mașina luxoasă mă așteaptă ca să-mi plimbe luxul pe sub privirile de admirație a semenilor. La un semn al meu mașina pornește cu un lunecat ușor pe asfaltul străzilor însorite. Mă simt plină de orgoliu și fericită prin faptul că dominez prin luxul ce mă înconjoară.

Mașina patinându-se oprește în fața unei prăvălii cu o vitrină somptuoasă în care tronează o mulțime de modele de pălării la modă. Vreau să intru ca să-mi cumpăr una căci de două zile nu-mi place cea pe care am cumpărat-o azi e o săptămână.

La ușa însă mă oprese la sunetul unui scâncet. O mână mică de copil se întinde spre mine. O privire blândă și dureros de implorătoare își cerșia existența pentru un trup firav și învăluit în zdrențe. Mașinal deschid poșeta și dintre mulțimea de piese mari albe și galbene, aleg una micuță și un leu tracu din mâna înmănușată,

în mâna micuță și murdară cu degite subțiri și uscate.

Am intrat în prăvălie cerând câteva modele pentru încercare, dar ceva nu-mi da pace.

O privire dureroasă în care se citea toată melodia unei vieți scurte dar chinuită de bogăția lipsurilor, mă urmărea mereu. Un desgust am început să încerc față de toată bogăția care era în jurul meu. Și... deodată o pornire launtrică căreia nu mă putui împotrivi, mă împinse afară. Și în lungul străzi privirea îmi rătăci în căutarea micului cerșetor. Dar dispăru, deageaba mi-au fost căutările.

Mașina își deschise portiera să mă primească în perinele ei moi. Dar o revoltă amară puse stăpânire pe toată ființa mea în contra luxului fascinant de care dispuneam.

Două picioare desculțe, crăpate de intemperii, ce le văzusem cu câteva clipe înainte, mă făceau ca pantofii cu tocuri de-o palmă să-mi pară ghiulelele de plumb. Am pornit cu capul plecat pe strada încinsă de soare. Nu mai vedeam nimic. Din tot tumultul de zgomote ce se mestecau haotic în sânul orașului doar un scâncet slab îmi striga neconținut în urechile sufletului.

Doamne, de ce n'am vărsat toată punga în mâna ce-a întinsă? De ce nu s'a deschis sufletul meu cu o clipă mai devreme? De ce-am luat partea celui care avea aceleași drepturi la viață ca și mine?

Acasă; tot belșugul bogăției țipa la mine. Din toată lăfăiala

de lux ieșea acelaș scâncet ce cerea milă și drept la viață. Doamne cât sunt de nefericită în mijlocul bogățiilor.

Oglinda ce-a mare, care — nici nu trecuse un ceas — de când m'a încredințat că sunt o femeie tânără, plină de viață și fericită, acum rânjea la mine proiectându-mi întreaga gamă a spoeli cu care am acoperit, în-năbușind tot ce-a fost bun și înălțător în mine.

Depe vârful piramidei construită din cărămizile belșugului; depe aceasta culme cu piscuri de vanitate cu înălțimi amețitoare îmi văd prăvălita în năroi micimea sufletului.

Azi înțeleg, că poți avea toate comorile lumi, nu vei fi fericit; dacă nu vei ști să dai ascultare, cu o clipă mai devreme. **unui Scâncet**

AURORA G. BOTĂRLĂ

ÎN DRUMUL VIETII

Caută ca vorba ta să fie spusă în așa fel, ca ea să fie o mângâiere pentru cei suferinzi, încurajare pentru cei slabi, hrană pentru înfometăți, beutură de potolire pentru însătoșați și laudă spre mărirea lui Dumnezeu.

Iartă bucuros aproapei tău orice supărări ai fi avut îndurată din partea lui; căci vei primi răsplata veșnică.

În lumea morală, sunt puțini orbi adevărați, cei mai mulți închid ochii de bună voce.

Fățarnicul sărută mâna pe care n'o poate mușca.

Fă în grădina sufletului tău straturi pe care să crească florile virtuții.

Impotrivire trupului

Iară de te smintește ochiul tău cel drept, scoate-l și-l lapadă dela tine. (Matei 5,29).

Unul dintre dușmani noștri care este cel mai stricacios ne este trupul. Să cercăm mijlocul prin care ne putem scăpa de el.

Mai întâi e rugăciunea. Iar în locul al dollea vine încunjurarea prilejului, de a păcătui; despre aceasta Sf. Bernardin de Sieana zice: „Unul dintre cele mai însemnate sfaturi ale lui Hristos și tot odată temelul religiei e aceasta: încunjură prilejul, ce duce la păcat“. Inșusi deavolul silit de blesteme, a recunoscut că cea mai neplăcută predică pentru el este aceea despre încunjurarea ocaziunii. Și intradevăr așa este, deavolul se bucură de toate planurile și promisiunile, ce le face un păcătos, care vrea să se pocăiască, dacă aceasta nu încunjură și prilejul de-a păcătui. Ocaziunea mai ales la plăcerile simțurilor, este ca o legătoare la ochii, care nu lasă pe om, să vadă nici promisiunile făcute, nici inspirațiunile primite și nici adevărurile vecinice, adică te face să-ți uiți de toate și să fii orb.

Cauza căderii protopărinților noștri a fost aceea că nu s'au ferit de ocaziile ce duc la păcat, Dumnezeu le-a poruncit să nu se atingă de pomul oprit: *Dumnezeu ne-a oprit să mâncăm din trântul, ori să ne atingem de el.* (Fac. 3,3) Dar, Eva, a fost nesocotită a văzut a luat și a mâncat. Mai întâi ea văzu fructul, mai de aproape apoi îl luă în mână și mușcă din el. Cine se aruncă de bunăvoie în primejdie, acela în ea va peri: *Cine iubesc-*

te primejdia în ea va pieri (Eccl. 3,27 ed. vulgata) *Diavolul, umblă ca un leu răgnind, căutând pe cine să înghită* (Petru 5,8). Sf. Ciprian întreabă: Ce face el așadar pentru a intra într'un suflet, din care a fost alungat? Umblă, doar va afla vre-o parte pe unde va putea să intre. Sufletul dacă îngăduie să fie dus la prilejuri păcătoase, de bună seamă vrășmașul va intra în trântul și-l va înghiti. Egumenul... Gueric vorbind despre învierea lui Lazar observă, că Lazar a eșit legat de mâin și de picioare, legat a eșit și a murit iarăși. Acest scriitor vrea să zică, că vai de acel care învie din păcat, însă legat cu prilejul de a păcătui. Acesta degeaba se scoală căci din nou va muri. Ci în adevăr să fie fericit, trebuie să părăsească, nu numai păcatele ci și prilejul ce duce la păcat. Trebuie să încunjure spre exemplu, prietenii casa și schimbul de scrisori, care l-ar amăgi la păcat.

Tu iubite creștine vei zice: „acuma viața mi-am schimbat-o, și nu am intenția de a face vreun păcat cu cutare persoană, ba nu simt nici ispitire“. Iți răspund: în Mauritania sunt, după cum se spune, niște ursoici, care vânează moime. Acestea cât ce văd ursoaicele, se urcă în copaci, ca să scape dar ce face ursoaica? Se lungește sub copac și se preface moartă; văzând că moimele s'au coborât, se scoală iute, le prinde și le mănâncă. Lucrul tot așa stă și cu dușmanul cel rău; ne face să credem că ispița a trecut; dar dacă omul umblă după ocaziune, atunci ispița învie și-l înghite. Câte suflete nenorocite se află, care s'au rugat, s'au cuminecat, așa că se puteau considera ca sfinte, care însă

neîncunjurând prilejul de a păcătui, au căzut iarăși pradă iadului. Ni sa păstrat în istoria bisericească următoarea întâmplare: O femeie sfântă, care din milă față de aproapele, îngropa pe toți martirii. A aflat odată pe unul care încă nu murise și-l luă acasă unde se făcu sănătos. Dar ce s'a întâmplat? Acești doi sfinți; cum se puteau numi, cu un prilej nefericit pierdură mai întâi grația lui Dumnezeu, apoi și credința.

Sf. Ioan Gură de aur zice: „Pune scanteie pe foc, și apoi cutează a zice, că fânul nu arde“. Asemenea zice sf. Ciprian: „E cu neputință, să fii încunjurat de flăcări și totuși să nu arzi“. Chiar așa spune și Solomon că e nebun acela, care susține, că el poate trece prin foc, fără să-l ardă: *Va merge cineva pe cărbuni fără să i se frigă tălpile?* (Pilde 6,28). Un asemenea nebun este și acela ce nu se ferește de ocaziuni în nădejdea, că nu va cădea. Trebuie să fugi ca și de un șarpe: *Ca de țafa șarpelui fugi de păcat* (Eccl. 21,2). Nu trebuie să-ți fie frică numai de mușcătura șarpelui, nu-i de ajuns numai să nu-l atingi, ci nici să nu te apropii. Cu-alfried zice: Incunjură atât atingerea cât și apropierea“. Tu vei răspunde: Cercetarea casei acesteia, pretenia cutare, îmi sunt de folos pentru înaintare. Dar tu vezi bine că acea casă te, duce la perzanie: *Casa ei sunt căile iadului, care duc la cămările morții.* (Pilde 7,27). Prin urmare nu este nici o scăpare, trebuie să părăsești de vrei să fii fericit. Chiar dacă ar fi ochiul tău cel drept, Domnul zice: *De te smintește, scoate-l pe el și-l lapadă dela tine* (Matei 5,29). „Dela tine“, înseamnă-ți bine

24.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN T. FLOREA
fost misionar adventist

Cine se cocotează să ia locul lui Hristos!?

Noi suntem: „Trimișii cerului; Locțiitorul lui Hristos; Locțiitorul lui Dumnezeu“. Așa se numesc adventiștii în toate cărțile scrise de E. G. White.

Sfântul apostol Pavel scria episcopului Timotei, să se păzească pe sine și turma sa de oamenii răi, căci aceștia sunt în slujba diavolului. Ei vreau să distrugă credința adevărată din sufletele credincioșilor.

De aceea îi scrie astfel: *Cuvântul Jor va roade ca și cangrena. Așa fel sunt Imeneu și Filet. (II Timotei 2,17). Acești oameni stricăți la minte, lipsiți de adevăr (I Timotei 6,5) nechemăși de Domnul Hristos, ca și sectarii de azi, vor să fie învățători de lege, cu toate că nu înțeleg nici oale ce grăeso, nici cele ce întăresc (I Timotei 1,7).*

Sfântul apostol Pavel aseamănă învățătura rea cu cangrena. Persoanel: Imeneu, Filet sectari ca cei de azi, sunt microbi otrăvitori. După cum cangrena nimicește vieța totală a părților atacate de ea, așa și microbii învățăturilor sectareucid vieța sufletească a celor ce sunt atacați de ei.

Sectarii sunt răsculătorii nu numai contra preoților, Bisericii și a statului, ci în primul rând contra lui Dumnezeu.

Domnul Hristos zice:

Eu v'am ales mie (Ioan 15,6). Precum m'am trimis pe mine Tatăl, așa vă trimt și Eu pe voi (Ioan 20,21).

Cine primește pe care-l voiu trimita Eu, pe mine mă primește; iar cine mă primește pe mine, primește pe cel care m'am trimis pe mine (Ioan 13,20).

Acum să vedem cine i-a chemat și ales pe sectari să dirijeze. Iată ce spune sfânta Scriptură despre apariția și lucrarea acestor șerpi venițoși fără picioare și crocodil fără limbă:

Spiritul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alpească de spirite înșelătoare, de învățăturile draconilor, abătuiți de fătărnicia unor oameni oari vorbese mincluni, însemnați cu ferul roș în însuși cugetul Jor (I Timotei 4,1-2).

După cum se pune fierul roșu la tâlharii cei mari pe frunte, așa

și pe sufletul ăstor fel de oameni e pus un semn, care să-i arate de departe, că sunt răsculătorii contra societății întregi și a lui Dumnezeu.

Doctrina sectară

Adventiștii tolerați învață că: „Sătana amăgește poporul să privească mai ușor (mai cu iubire) pe episcopi, clerici, profesori de teologie, în loc să cerceteze Sf. Scriptură, spre a-și afla fiecare datoria sa. Astfel, el având sub stăpânirea sa pe acești conducători, printr'inșii poate influența apoi și mulțimea după voința sa“ [E. G. White în cartea Marea Luptă 696 III].

Adventiștii reformiști învață că: „In generația noastră de astăzi, preoții preținși ortodoxi au luat locul lui Hristos. Cine le-a poruncit acestor oameni să se sue atât de sus spre a lua locul Fiului lui Dumnezeu? Cine a autorizat vreodată aceste persoane nechemate să ocupe dreptul de mijlocitor a Domnului Hristos? Dându-i se cocotează tocmai acolo, unde cuvântul lui Dumnezeu le strigă să se dea jos“ [Păzitorul Adevărului VI Nr. 3 pag. 38 col. st. I p. u.]

Adventiștii tolerați învață că: „Hotărârile sinoadelor nu trebuie scrivate ca glas al adevărului“ (E. G. White în cartea Mare luptă pag. 696 II). „Glasul conferinței generale a adventiștilor de ziua șaptea Mișcarea de reformațiune este glasul lui Dumnezeu“ (Adventiștii reformiști în Supliment la Solul Misionar IX Nr. 3-4 pag. 3 III).

„Titlurile teologice au încetat de mult, de a mai fi o garanție, că cei ce le posedă nu duc pe credincioși în rătăcire“ [Semnele Timpului IV Nr. 5 pag. 69].

„Noi am ocupat pământul“ [S. T. VI Nr. 9 p. 139 dr. IV p. u.] „Domnul Isus Hristos este Directorul nostru general“ (E. G. White în Caetul Nr. 1 p. 32 II).

„Adventiștii de ziua șaptea au fost aleși de Dumnezeu ca un popor deosebit și separat de lume. El i-a făcut reprezentanți ai Săi, și i-a chemat să fie trimiși în locul Lui ca să facă ultima lucrare de salvare“ [E. G. White cu Caetul Nr. 3 pag. 85 II].

Predicatorii adventiști se laudă că ei sunt:

„Trimișii cerului“ E. G. White în Caetul 3 pag. 87 II.

„Reprezentanții lui Hristos“ [E. G. White în Mărturie pentru comunitate I p. 66 I, 84,89,109].

„Reprezentanții lui Dumnezeu“ (Idem Caetul 3 p. 85 II).

„Locțiitorul lui Hristos“ (Idem Slujitorii Evangheliei 7).

„Locțiitorul lui Dumnezeu“ (Idem 13).

Sectarii au peste 80 de diferite titluri, dar din lipsă de spațiu nu le-am publicat pe toate.

Sfânta Scriptură ne descopere și arată că sectarii sunt mincinoși și răsculătorii contra rânduelii dumnezeiești. Ea ne învață despre preoți astfel: *Ascultați pe mal marii voștri și vă plecați lor pentru că ei priveghază pentru sufletele voastre, având să dea seamă, ca să o facă acoasta cu bucurie (Evrei 13,17). Așa să ne socotească pe noi o mul ce pe nește slugi ale lui Hristos și ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu — ne spune sfântul Pavel (I Corințeni 4,1).*

Cât privesc treptele ierarhice bisericești de: Cap văzut al bisericii (Mare arhireu, Mare preot, Mai marele mai marilor), Locțiitorul lui Dumnezeu pe pământ, Mijlocitor între oameni și Dumnezeu, etc. etc. Sfânta Scriptură ne documentează clar chiar și în Vechiul Testament, că au fost instituite de însuși Dumnezeu. [Eșire 28,1; Levitic 21,10; Numerii 3,10,31-32,38; 4,20; 25,31; 8,18-19; Eșire 4,16].

În vechiul Testament erau 12 conducători mai mari ai bisericii. Domnul însă a ales dintre aceștia pe Aaron să ocupe posturile sus amintite [Numerii capitolele 17 și 18].

După moartea lui Aaron, întâietatea a fost transmisă asupra fiului său Eliazar. (Numerii 20,25-29.) Așa a fost continuată până la venirea Domnului Hristos, când a dat-o sfântului Petru, care deasemenea a fost ales dintre 12 mari condu-

cători adică apostoli.

Despre alegerea și continuitatea acestei trepte ierarhice nu pot tăgădui nici sectarii cu biblia tradusă de ei. În astfel de împrejurări sunt nevoiți să recunoască „fiind strânși cu ușa“.

Iată cum spune în Scriptura tradusă de sectarul Cornilescu: „Căpetenia căpeteniilor Leviților era Eliazar, fiul preotului Aaron; el avea privegherea asupra celor însărcinați să îngrijească de sfântul locaș [Numerii 3,32].

În Scriptura tradusă de Nitzulescu scrie: „Și mai marele mai marilor peste Leviți, Eliazar fiul preotului Aaron, să aibă privegherea peste cei cu paza sanctuarului“ (Numerii 3,32.)

Argumentul desăvârșit de întâietate al capului văzut al Bisericii îi confirmă însuși Domnul Hristos în mod categoric și spune sfântului Petru astfel: „Tu ești Petru și pe această peatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui pe ea. Și fie-ți voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat și în ceruri, și orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat și în ceruri“ (Matei 16,18-19).

„Paște melușei mei... Paște oile mele“ (Ioan 21,15-17).

Isus a zis clar și hotărât: „Cărora veți ierta păcatele, se vor ierta lor: și cărora le veți ținea vor fi ținute“ (Ioan 20,21,23). Dar sectarii nu vreau să înțeleagă că Domnul Hristos a dat dreptul și puterea apostolilor, episcopilor și preoților să fie mijlocitori văzuți între om și Dumnezeu, ci se socotesc că ei — predicatorii sectari — „sunt locțiitorii lui Hristos pe pământ.“

De aceea Săcurea Spiritului Sfânt — Sfânta Scriptură — lovește adânc și fără milă la rădacina doctrinei sectare; o răstoarnă din temelie și zice: „De este cineva bolnav între voi, să cheme pe preoții bisericii, aceștia să se roage pentru dânsul... (Iacob 5,14).

Prin urmare, predicatorii sectari fac aceeaș lucrare care a făcut-o diavolul când a zis: „Sui-mă-voiu deasupra norilor și asemenea ce lui Prea înalt voi fi. Dar a fost aruncat în iad, în cele mai de jos ale adâncului! (Isaia 14,14,15.)

acest cuvânt; va să zică nu aproape ci departe delat tine să-l arunci, aceasta înseamnă, că trebuie să te ferești de ori ce prilej, ce te duce la păcat.

Pe cei care duc o vieță bună, inamicul cel rău altfel îl ispitește—după cum arată sf. Francisc de Asissi—decât pe cei ce duc o vieță rea. El la început nu caută să-i lege cu funia ci-i leagă numai cu un fir de păr; apoi cu un fir de ață, după aceea cu o sfoară, în urmă cu o funie, și astfel îi trage cu el în abisul păcatului. Cel ce vrea să fie scutit de o astfel de primejdie, să tae la început firul de păr, adică să încunjure ori ce prilej, ce duce la păcat; vizitele, darurile, scrisorile și altele de felul acesta. Iar în deosebi cea ce privește păcatul necurăției, pentru cel ce a fost învățat cu el, nu-i deajuns să încunjure numai prilejurile cele mai apropiate, ci și cele mai îndepărtate; dacă nu le încunjură și pe acestea, atunci din nou va cădea.

Cine vrea să fie intradevăr fericit, trebuie să ia hotărârea tare, că nu se va îndepărta de Dumnezeu, și aceasta s'o înnoiască mereu. De aceea să reșeze bine adeseori sentința sfinților. *De le-ăș pierde pe toate numai pe Dumnezeu nu.* Totuși nu-i deajuns să-ți pui numai în gând, că n'ai să-l pierzi, ci trebuie folosite și mijloacele spre a nu-l pierde.

Cel dintâlu mijloc e încunjurarea oricărui prilej, de care a fost vorba mai sus.

Al doilea este primirea mai deasă a sfințelor sacrameente: a pocăinții și euharistiei. Într'o casă unde adesea se mătură, nu domnește necurăția. Prin mărturisire sufletul se ține curat, și câștigă nu nu-

mai iertarea păcatelor, ci și ajutorul trebuincios ca să poți sta în contra ispitelor. Euharistia apoi cu drept se numește pâinea cea cerească; pentru că precum trupul nu poate trăi, fără măncarea pământescă, tot așa sufletul nu poate trăi fără măncarea cerească: *De nu ve-ți mânca trupul Fiului omenesc, și nu veți bea sângele lui, nu veți avea vieță întru voi (Ioan 6, 53).* Din contră, cine gustă adeseori din pâinea aceasta, acela poate fi sigur că va trăi în veci: *Cel ce va mânca pâinea aceasta viu va fi în veci.* (Ioan 6,58). De aceea și Consiliul Tridentin numește sf. Cuminecătura, o medicină prin care scăpăm de păcatele ușoare de peste zi, și ne asigură contra celor de moarte.

Al treilea mijloc e meditațiunea sau rugăciunea mentală: *Adă-ți aminte de cele mai de pe urmă ale tale, și în veac nu vei păcătuți (Sir. 7,38).* Cine are înaintea ochilor adevărurile veșnice, moartea, judecata, eternitatea, nu va cădea în păcat. Dumnezeu în meditație ne luminează: „Apropiati-vă de el și vă veți lumina, și fețele voastre nu se vor rușina“ (Ps. 35,5). Dumnezeu ne vorbește și ne dă să cunoaștem, ce trebuie să facem și de ce trebuie să ne ferim: *Si-o voiu duce în pustie și voiu grăi după inima ei (Os. 2,16)* Meditația este cea care trăie binecuvântată, de unde se aprinde iubirea dumnezeiască. Pentru a rămânea în grația lui Dumnezeu până la capăt, e de lipsă să ne rugăm și să cerem dela Dumnezeu ajutorul de lipsă pentru aceea, fără osteneală nimeni nu poate să rămână în darul lui Dumnezeu. Cine însă nu se deprinde cu rugăciunea internă, despre acela, cu greu s'ai

putea zice, că se roagă, iar cel ce nu se roagă acela de bună seamă se va osândi.

Așadar, spre a dobândi fericirea trebuie să folosim mijloacele de lipsă și să ducem o vieță regulată. Dimineața când te scoli deprinde virtuțile creștinești ale mulțumirii, iubirei, devotamentului și ale propusului dimpreună cu rugăciunea către Isus și Maria, ca ei să te scutească de păcat în ziua aceea. Apoi meditează și ascultă sf. liturghie. Peste zi citește din ceva carte evlavioasă și adoară sf. Sacrament și pe dumnezeiasca Mamă. Seara zi rugăciunile obișnuite și examinează-ți conștiința; în cursul săptămânii, împărtășește-te cât mai des cu trupul și sângele lui Hristos; cu un cuvânt urmează întru toate sfaturile părintelui tău sufletesc. Este folositor, și aceea, de a asculta o dată pe an, exercițiile spirituale în vre-o mănăstire. Trebuie să cinstim într'un mod deosebit și pe Preacurata Fecioară Maria, de ex. prin post în fiecare Sâmbătă. Ea se numește mama statorniceii în bine, și această statornicie o dă aceluia, care-i servește cu credință: „Cei ce-și pun nădejdea în mine nu vor păcătuți“ (Eccl 24,3). Înainte de toate trebuie să rugăm pe Dumnezeu pentru sfânta perseverență cu deosebire în vreme de ispită, rostind neîncetat sfântul nume a lui Isus și a Mariei. Dacă faci aceasta, vei fi desigur fericit, dacă nu, desigur vei fi condamnat.

de Sf. Alfons M. de Liguori

„Mai bun este puținul celui drept, decât bogăția multă a păcătoșilor“. (Ps. 36).

Echilibrul în natură

Ziarele au relatat că deunăzi, în America, un împlânzitor de lei a fost omorât de un țânțar. E surprinzător lucru la prima vedere, ca un om expus zilnic prin profesia sa să fie ucis de ghearele unui leu să-și găsească moartea din pricina unui țânțar.

Și cum toate acestea nu e extraordinar lucru ca un om să moară depe urma pișcătorei unui țânțar. În Indiile Britanice, de exemplu, țânțarii fac în fiecare an nenumărate victime și printre acestea vreun milion sunt victime ale anofelului (țânțarul purtător de paludism).

În general țânțarul joacă simplul rol de vehicul al bolilor. Astfel, în cazul special al paludismului, accesul febrei este provocat de microbul pe care țânțarul l-a inoculat omului pe când îi suga sângele.

Din fericire dispunem azi de un produs extras din coaja de chinchină: chinina. Grație ei avem posibilitatea să distrugem radical microbii.

Și aci natura a restabilit echilibrul. Pe deoparte ne amenință cu paludismul și aruncă asupra umanității o cantitate imensă de țânțari și microbi, iar pe de altă parte ne furnizează un medicament: chinina, care ne permite să salvăm un mare număr de vieți omenești.

Cu profilaxie, *Comisiunea de paludism a Ligii Națiunilor* recomandă o doză zilnică de 0,4 grame în tot timpul paludismului, iar pentru tratament o doză zilnică de 1-1,2 grame de chinină, timp de 5-7 zile. Nu se fac cure suplimentare, ci se tratează recidivele în același chip. (21).

În răsăritul îndepărtat

Cum am mai amintit și în alt număr al *Gazetei*, războiul din China a preșerat jale și nimicire în operele clădite cu atâta muncă de către misionarii catolici, veniți pentru a propovădui cuvântul evangheliei.

Sute de copii chinezi și japonezi rămași ai nimănui au fost ocrotiți de către misionarii din aceste locuri, care cu o râvnă de ne mai pomenit își continuă opera lor de jertfă misionară, neînspăimântați de grozăviile războiului. Deși sunt săcerați unul câte unul totuși stau neclintiți la datorie, dând copiilor orfani un nou părinte pentru mângăere, pe Isus cel blând. Peste 100.000 de orfani sunt susținuți de operele misionare. Să ne închinăm în fața spiritului lor de jertfă și să ne depunem obolul pentru a-i ajuta să fie neclintiți în nemărginita operă pe care o continuă în răsăritul îndepărtat.

Mobilizarea Femeilor în caz de război

D. general Gheorghe Argeșanu, ministrul apărării naționale, a făcut de curând o serie de declarațiuni, cu privire la mobilizarea femeilor în caz de război. După cum se știe, un decret a apărut în această chestiune, și în curând se va publica regulamentul legii.

În linii generale, pentru a arăta că regulamentul va fixa care sunt cazurile de mobilizare individuală sau colective a femeilor.

În ce privește mobilizarea individuală, vor fi chemate profesoare, farmacistice doctorițe, ect. pentru a ocupa posturi rămase fără conducere, din cauza plecării pe front a titularilor.

Mobilizări colective de femei se vor face la sate, pentru muncile agricole, care se vor efectua sub control militar.

Mamele gravide sau împovărate de grijele gospodăriei, vor rămânea la vatră.

Vieața și Novena sf. Iosif

Este titlul unei broșuri, apărută de curând în editura „Ordinului Sf. Vasile”—Bixad. În cele 46 de pagini îngrijit tipărite se descrie vieața sf. Iosif precum și o mulțime de meditații și rugăciuni către acela care a fost logodnicul Preacurarei Fecioarei Maria. Paginile sunt presărate cu o mulțime de clișee, din viața acestui sfânt.

Pe un preț de 8 lei plus 2 pentru cheltuielile de poștă, această frumoasă broșură, se poate comanda dela Editura „Ordinului Sf. Vasile” dela mănăstirea Bixad.

Hazuri

VÂNĂTOARE

— Dragă Ionele, slab vânător este domnul Gicu.

— De ce?

— Apoi n'a omorât nimic de câte ori a fost la vânătoare.

— Dar eu îți garantez că acum are să omoare.

— De unde știi așa sigur?

— Pentru că pleacă cu automobilul...

LAUDĂ

— Domnule, vreau să-mi fac un costum și aș dori stofă modernă.

— Avem un model foarte frumos. Chiar eri ne-a sosit.

— Dar oare nu se decolorează la soare.

— Garantat domnule. De patru luni stă în vitrină la noi și nu s'a decolorat...

RĂSPUNS

— Ia să-mi spui care sunt oasele capului.

— Oasele capului sunt.. sunt.

— Nu ști!

— Ba le știu domnule profesor.

— Atunci spunele.

— Imi sunt în cap da nu le pot spune.

SCUZĂ

— Măi țigane, ce cauți în grădină la mine?

— M'a aruncat vântul.

— Dar vad că ești cu mână în stratul cu ceapă.

— Apoi mă rog frumos, mă țin și eu pe ceva să nu mă sufle..

Duminică 9 Oct. după sf. liturghie, în Biserica „Bunavestire” din Cluj Str. Chintăului 51, vor fi primiți în ordul al III-lea al sf. Francisc de Asissi câțiva noi membri. Tot atunci se va face și deslegarea generală pentru toți ceilalți membri.

Nou primar la Cluj

Săptămâna trecută, în Capitala Ardealului, o distinsă personalitate, a fost instalată pentru a conduce frânele frumosului nostru oraș.

Dr. dr. Sebastian Bornemisa, fostul ministru, și fost încă primar al Clujului, omul cu energie de fier, care în vremuri de grea cumpănă pentru destinele Țării, a plecat urechea la glasul ei, jertfindu-și tinerețea pentru prosperarea neamului, astăzi îl avem ca și conducător în această slujbă cu răspundere grea. Cetățenii Clujului pot fi mândri de omul care prin personalitatea sa, va fi un stâlp neclintit în apărarea dreptății pentru unul fiecare.

Un nou doliu

Sufletul României e îmbrăcat iarăși în doliu, căci a pierdut pe acela care a făcut ca Mărășeștii să se înscrie în filele istoriei cu litere de glorie neperitoare, a pierdut pe Mareșalul Averescu.

Povara anilor, a făcut ca trupul lui maestros să se unească cu pământul țării pentru care a trăit, iar numele și faptele să rămână în veci, printre noi pentru a fi purtate dealungul veacurilor din gură în gură pentru pilduire neperitoare.

Nu vă pierdeți timpul!

căutând în ziare și reviste articole cari pomenească numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție special creată și bine organizată pentru aceasta

poate face acest lucru mai bine și mai

eficient ca dvs.

„Serviciul Gazetelor”

Agencie internațională de presă și publicitate

BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot cese scrie în presă din toată lumea și procură tăeturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

Citiți plătiți și răspândiți!

„VIEAȚA CREȘTINĂ”

A V I Z

În Biserica „Bunavestire” din Cluj Str. Chintăului 51, se va ținea un curs de Sfinte misiuni, începând de Sâmbătă 8 Oct. până în 16 Oct. curent.

Predicatorul va fi călugărul bazilian, pâr. ieromonah Gavril Fogaș dela Mănăstirea Obreja.

Pe lângă predicile cu caracter general se vor face câteva predici speciale pentru anumite categorii de ascultători. Unele numai pentru bărbați, altele pentru femei, unele pentru tineret altele pentru copii. Zilnic se vor servi trei liturghii, la orele 5 și 7 și 8. La două liturghii se va ținea și predică. În fiecare seară după serviciul religios dela ora 7 (nu 6 cum s'a anunțat), va fi predică; iar în unele seri la orele 10 va fi predică specială numai pentru bărbați.

La intrarea în biserică va fi o cutie în care credincioșii își pun scrise pe o hârtie întrebările ori îndoielile la cari se va răspunde în predica următoare.

Programul va fi fixat definitiv și afișat pe ușa bisericii Sâmbătă 8 Oct. la orele 7 seara, când se încep sf. misiuni. Toți credincioșii bisericii noastre, și chiar cei de alte confesiuni sunt invitați a lua cunoștință despre programul sf. misiuni și a participa la toate predicile.

Dela acestea sfinte deprinderi sufletești nu este iertat să lipsească fără motiv grav nici un credincios din parohie, ba se recomandă oricărui creștin care își prețuiește sufletul și împrejurările îi permit să ia parte. În mod special sunt invitați frații din ordul al III-lea, franciscan precum și cititorii localnici ai gazetei noastre. Mai mulți preoți mărturisitori vor sta tot timpul la dispoziția credincioșilor.